

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 42.

Tredie Session.

39te Møde.

Lovsdagen den 6te December

(Fortf.)

H. P. Hansen (fortf.): Man kan ogsaa tænke sig andre Tilfælde — jeg veed ikke, om det er Tilfældet i Ministerierne, men det er det i det Institut, som jeg har den Ære at være Bestyrer af, at man betaler aparte for Underskriften af Sædler. Saaledes har Staten været i det Tilfælde at maatte udstede Creditbeviser, og den kan ogsaa komme i det Tilfælde, at den maa udstede Obligationer med tilhørende Coupons, hvorpaa der skal anbringes en stor Mængde Underskrifter. Det er saadanne Arbejder, der ikke kunne udføres af Embedsmanden i den Tid, han ellers skal passe sine Forretninger, men som det dog er muligt, at han ved anstrengende Arbejde seer sig istand til at udføre, og naar nu det Offentlige finder det passende derfor at tilstaae en Betaling, skønner jeg ikke rettere, end at man burde lade den Paagjældende modtage den, uden derfor at afforte ham Noget i hans Gage. Jeg har tilladt mig at henlede Opmærksomheden derpaa, fordi den Betragtning, Udvalget i sin Betænkning har anstillet, har foranlediget det til at stille et Endringsforslag til § 7, og jeg skal afvente, hvad Udvalget maatte have dertil at bemærke, da man saa ved 2den Behandling altid nærmere vil kunne komme tilbage dertil.

Ordføreren: Man gjør Udvalgets Fleertal stor Æret, naar man i dets Forslag finder Hensynsløshed imod vedkommende Embedsmand og Tilbøielighed til ikke at ville sætte dem paa gode Vilkaar. Dersom Udvalgets Forslag gik ud paa en Nedsættelse af Lønningerne i nogen høi Grad, eller dersom Udvalgets Forslag gik ud paa, at der ingen Lønningslov skulde forelægges, saa kunde man have Grund dertil.

Men dette er saa langt fra at være Tilfældet, at man jo netop i Betænkningen har udtalt, at det kun er for Dieblicket, at man seer sig foranlediget til at fraraade Lovudkastets Fremme. Jeg kan i den Henseende fuldkomment underskrive, hvad den ærede 2den Landstingsmand for 7de Kreds (Nyholm) har sagt, naar det gjælder om Sagen i sin Almindelighed og i den tilkommende Tid, men ikke, naar det gjælder om Sagen paa det Standpunkt, hvorpaa den nu staaer. Det er imod Udvalgets Fleertals Forslag gjort gjældende, at man maa tage Hensyn til Vanfærligheden af at faae disse Embeder besatte, fordi unge Mænd vilde føle sig affrækkede fra at søge dem. Jeg troer nu, at det hos de unge Mænd i saa Henseende vil komme an paa deres Betragtning af Embedsstillingen i det Hele taget i alle Statens Embeder, og ikke saameget paa den enkelte Klasse. Det vil dog meget ofte være Tilfældet, at Embedsmand under Ministerierne derfra gaar over til andre Embeder, navnlig i Provindserne. Det vil ogsaa være Tilfældet, at de fra Provindserne gaar tilbage til høiere Embeder under Ministerierne, men der er dog en saadan Forbindelse derimellem, at ligesaavel det Ene som det Andet har Indflydelse, og fra den enkelte Classes Indflydelse og Stilling vil man dog neppe finde nogen Grund til aldeles at forlade Embedsbanen. Naar den høitagtede Finanzminister har bemærket, at Grunden til hans Genstilling om at beholde Paragrapherne 3, 4 og 5, men ikke § 2, laa i Fleertallets Motivering, skal jeg kun tillade mig at yttre, at, naar Fleertallet er kommet til det Resultat af flere forskellige Grunde, der ere yttrede i Betænkningen, kan jo den ene Grund have været mere overveieende hos den Ene, den anden hos den Anden. Hvad der fornemmelig for mig har været det Dervedende, har været